

Sygn. akt I Ca 219/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Łomży I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	Wiesława Kozikowska (spr.)
Sędziowie:	Anna Kacprzyk andrzej kordowski
Protokolant:	Alicja Gładysiak

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2019 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko J. O.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Grajewie

z dnia 16 kwietnia 2019 r. sygn. akt I C 507/17

apelację oddala.

Anna Kacprzyk W. A. K.

Sygn. akt I Ca 219/19

UZASADNIENIE

Powód T. S. wniósł o zasądzenie jego rzecz od pozwanego J. O. kwoty 12.864,92 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 30 maja 2016 r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając roszczenie, powód wskazał, że wykonał na rzecz pozwanego roboty budowlane. Pozwany do dziś nie uregulował powodowi kwoty (...),92 za prace wykonane od października do grudnia 2015 roku, jak również kwoty 656,44 należnej jeszcze jako wynagrodzenie za prace wykonane do października 2015 roku. Powód domagał od pozwanego tego wynagrodzenia pod rygorem zaniechania dalszych prac, w efekcie na początku maja 2016 roku, nie

otrzymawszy pieniędzy, odmówił kontynuowania prac i przystąpił do rozliczenia za prace wykonane do grudnia 2015 roku. Stąd, niektóre z prac mogą być niezakończone. Inaczej bowiem miał wyglądać przebieg robót i współpracy.

Wyrokiem zaocznym z 26 września 2017 r. (k.33) sąd uwzględnił powództwo w całości.

Sprzeciw od tego wyroku złożył pozwany J. O., w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Wskazał przy tym, że powód zawyżył koszty wykonanych przez siebie robót. Stąd też, żądanie pozwu jest całkowicie nieuzasadnione.

Wyrokiem z 16 kwietnia 2019 roku, sygn. akt I C 507/17 Sąd Rejonowy w Grajewie I Wydział Cywilny uchylił wyrok zaoczny z dnia 26 września 2017 r. i powództwo oddalił (pkt 1.); zasądził od powoda T. S. na rzecz pozwanego J. O. kwotę 4.939 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2.); zasądził od powoda T. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.789,44 zł tytułem poniesionych wydatków (pkt 3.).

Wedle ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy pozwany J. O. jest właścicielem domu, położonego w (...), gm. S., który to dom uległ w części spaleniowi (okoliczność bezsporna).

Prace remontowe w domu były wykonywane przez powoda T. S., prowadzącego firmę (...), który umówił się z pozwanym, że prace będą rozliczane kosztorysowo.

Powód wykonał prace w zakresie robót dachowych, remontu ocieplenia ścian zewnętrznych i prac remontowych wewnętrznych, robót zewnętrznych i prac towarzyszących (stawianie rusztowań, wywóz gruzu).

Za wykonane prace pozwany zapłacił powodowi 16.351,32 zł (okoliczności bezsporne).

Wartość prac, wykonanych przez powoda na rzecz pozwanego wyniosła 16.130 złotych.

Sąd Rejonowy wskazał, że w niniejszej sprawie spór między powodem a pozwanym sprowadzał się jedynie do tego, jaka była wartość prac wykonanych przez powoda i czy kwota 16.351,32 zł, zapłacona przez pozwanego J. O. wyczerpuje całą należność z tego tytułu.

W celu ustalenia wartości prac, wykonanych przez powoda, sąd dopuścił dowód z opinii i opinii uzupełniającej biegłego z zakresu budownictwa E. A..

Biegły, po ostatecznym sprecyzowaniu swojego stanowiska w opinii uzupełniającej, ustalił wartość prac wykonanych przez powoda na kwotę 16.130 złotych.

Sąd Rejonowy ustalenia biegłego, jako oparte na wiadomościach fachowych i należycie uzasadnione, w pełni podzielił.

Sąd I instancji stwierdził, że skoro pozwany zapłacił powodowi kwotę przewyższającą wartość wykonanych przez niego prac, to roszczenie w niniejszej sprawie jest niezasadne i należało je oddalić.

Na marginesie Sąd Rejonowy dodał, że zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia.

Powód natomiast, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, ograniczył się jedynie do polemiki z ostatecznymi ustaleniami biegłego, nie przedstawiając żadnych innych dowodów na poparcie swoich twierdzeń.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości powoda, jako przegrywającego.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości przez powoda, który zarzucił naruszenie przepisów postępowania w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 285 § 1 k.p.c., art. 286 k.p.c. i art. 292 k.p.c., poprzez wyprowadzenie ustaleń istotnych dla sprawy z materiału dowodowego zawierającego istotne wady, w tym z opinii biegłego sądowego E. A., podczas gdy analiza całokształtu materiału dowodowego sprawy z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku o nieprzydatności opinii biegłego E. A. w niniejszym postępowaniu bez wyjaśnienia istotnych wątpliwości wynikających z tej opinii z uwzględnieniem sądowych oględzin budynku pozwanego.

Pozwany wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Grajewie z dnia 16 kwietnia 2019 roku o sygnaturze akt I C 507/17 i utrzymanie w mocy wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Grajewie z dnia 26 września 2017 roku o sygnaturze akt numer I C 507/17, zasądzenie od pozwanego - J. O. na rzecz powoda - T. S. kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje, jak też o uchylenie postanowienia wydanego na rozprawie w dniu 2 kwietnia 2019 roku przez Sąd Rejonowy w Grajewie w sprawie I C 507/17 dotyczącego oddalenia wniosku dowodowego pełnomocnika powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z oględzin sądowych i o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego E. A..

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i dokonaną na ich podstawie ocenę prawną oraz przyjął je za własne w całości.

Nie sposób zgodzić się z tymi argumentami apelacji, na których skarżący oparł zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.. Zgodnie z tym przepisem sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Natomiast, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 23 marca 1999r., sygn.. akt III CZP 59/98 (OSNC 1999, Nr 7-8, poz. 124) podkreślił, że same (nawet bardzo poważne) wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez Sąd pierwszej instancji jeśli tylko nie wykroczyła ona poza granice określone w art. 233 § 1 k.p.c. nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez Sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska.

W okolicznościach sprawy niniejszej głównym dowodem jest opinia biegłego E. A., do której zarówno powód, jak i pozwany w toku postępowania złożyli zastrzeżenia. Szczegółowe zastrzeżenia strony pozwanej zostały uwzględnione w opinii uzupełniającej biegłego E. A., po czym wnioski biegłego zostały podzielone przez Sąd Rejonowy, co doprowadziło do wydania zaskarżonego orzeczenia.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 19 grudnia 1990 r., sygn. akt I PR 148/90 (publ. OSP 1991/11-12/300), zgodnie z art. 278 §1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd zasięga opinii

biegłego. Oznacza to, że Sąd musi w zakresie wymagającym wiedzy specjalnej posłużyć się specyficznym dowodem jakim jest opinia biegłego. Nie może w tym zakresie korzystać z innych środków dowodowych, a zwłaszcza dokonywać oceny według własnej wiedzy. Sąd oczywiście dokonuje oceny opinii biegłego w ramach oceny dowodów. Jednak ze względu na specyficzny charakter tego dowodu ocena ta jest o tyle ograniczona, że nie może wkraczać w zakres wymagający wiedzy specjalnej. Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem rzetelności czy logiki wyводу. Może pomijać oczywiste omyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak w miejsce fachowych poglądów biegłego wprowadzać własnych stwierdzeń.

Wbrew zarzutom skarżącego, w rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji nie tylko należycie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy, ale też nie uchylił się od oceny wiarygodności i mocy dowodowej dowodów przedstawionych w sprawie. W uzasadnieniu skarżonego wyroku w sposób logiczny i wyczerpujący podał przyczyny, dla których uwzględnił powództwo. Brak jest przy tym podstaw do kwestionowania opinii biegłego E. A. pod względem fachowości i rzetelności.

Sąd Rejonowy prawidłowo zatem oddalił wniosek strony powodowej o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z oględzin sądowych oraz o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego, albowiem okoliczności sprawy zostały już dostatecznie wyjaśnione, a przeprowadzanie kolejnych dowodów prowadziłyby jedynie do przewlekłości postępowania.

Dlatego też, za chybione należało uznać postawione w apelacji zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 285 § 1 k.p.c., art. 286 k.p.c. i art. 292 k.p.c..

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda na podstawie art. 385 k.p.c..

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zasądzenia na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, ponieważ reprezentujący ją pełnomocnik, który jest podmiotem fachowym, uchybił swym obowiązkom.